

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΗΡΘΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΦΟΡΤΩΜΕΝΟΣ ΜΕ ΩΡΑΙΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Γιώργο, γειά σου.

Εγινε πλέον καθήκον το να σου γράψω κάθε βδομάδα και σκέφτομαι το ξεκίνημα. Σου έγραψα να σε συγχαρώ για την έκδοση της Τετάρτης και... ακόμα το κουβεντιάζουμε! Πόσα έχουμε πει μέχρι τώρα! Έχουμε μνημονέψει την παροικία σαν να γράφουμε την καθημερινότητα της, την καθημερινότητα του χθες.

Φαίνεται πως αρέσει αυτό το ταξίδεμα στο χθες, το έχω συναντήσει κι εγώ και... λοιπόν πάμε, συνεχίζουμε κι ας μπν έχουμε παρέα. Δεν καταδέχεται κανένας να μας κάνει παρέα, να μας πει τις δικές του εμπειρίες. Δεν πειράζει αφού αρέσει, είναι τόσο ευχάριστο να μιλάω μαζί σου. Και ξέρεις, δεν ξαναζούμε μόνο εμείς το χθες, τη νιότη μας, μαζί μας τη ζούνε κι άλλοι, αυτοί που περπάτησαν στον ίδιο δρόμο με μας. Και είναι ωραίο να μοιράζομε σκέψεις και μνήμες με ανθρώπους που έζησαν στην ίδια εποχή, στον ίδιο τόπο. Ιδιαίτερα στην ίδια εποχή. Γιατί αλλάζουν τόσο οι εποχές όπως εξ άλλου αλλάζουμε κι εμείς. Κι οι εποχές! Στους καιρούς μας έχουμε ζήσει τόσες αλλαγές και ανακατατάξεις. Και εκεί έρχονται οι μνήμες και μας δένουν. Στο είπα που περπάτησα στο άλλοτε ελληνικό τετράγωνο, στο Ελίζαμπεθ στρώτη και... δεν ήταν ο ίδιος τόπος!

Ούτε μαγαζά, όπως μια φορά κι έναν καιρό, ούτε άνθρωποι στο δρόμο. Κάι μεγάλα, όχαρα κτήρια που δημιουργούνται ρεύματα αέρα κι οι άνθρωποι περνάνε βιαστικοί και κουμπομένοι! Και θυμήθηκα εκείνους τους καιρούς που είμαστε σαν γειτονιά. Το BHMA, το σπίτι του μετανάστη, το ταξιδιωτικό του Μάλλου, Ιωανίδης, Ηλιάδου, ο Σαλαπάτας, η Μινέρβα του Βαγγέλη και της Μέλιπως και οι παρέες εκεί μέσα, Πασχαλίδης, Σταύρου και οι συν αυτοίς, πιο πέρα ο Παρθενώνας, το μιλκ μπαρ και φαγάδικο του Μιχάλη και του Τιάννη, η Νέα Ελλάς απάνω και τόσοι άλλοι, μια ολόκληρη γειτονιά, ελληνική γειτονιά. Και ο γραφικός τύπος, ο κομοπολίτης μπαρμπα Φακής ο ενεντυράχρονος με τον καφέ του με πολλή ζάχαρη. Να ήταν άραγε πο καλά εκείνα τα χρόνια; Εγώ λέω ναι. Γιατί είμαστε πιο κοντά, πιο κοντά και στην Ελλάδα αλλά περισσότερο γιατί είμαστε νέοι. Κι ακόμα γιατί εκείνη η απλή ζωή μας ήταν πιο γνήσια, πιο αληθινή. Ήταν σαν όλα τα χρειαζόμενα, ψυγεία, πλυντήρια, πλεκτικά εξαρτήματα της κουζίνας ήταν πιο ανθεκτικά, πιο γερά, πιο στέρεα από ότι είναι σήμερα. Κι εμείς με το μαλλί πλούσιο και κα-

λοχιενισμένο κι οι γυναίκες ντυμένες ωραία με θολυκότητα. Και σήμερα δεν λέω, να εκείνη η πνοή του φθινοπώρου, στη φύση και στη ζωή και εκείνο το επών από γεννήσεως;

Έλα, μωρέ, καλά είμαστε. Θα σου γράψω και το ποιματακι, μη γκρινιάζεις. Τι θα έλεγες να γράψω και κάτι ερωτικό; Να μη μου λες πως είναι όλα σκέψη και περίσκεψη.

Μ α ζ ί σ ο ο

Μαζί σου ανθίζουν αμυγδαλιές και τον φοβάμαι το χιονιά πού ρχεται απρόδουμενος.

Κι ωστόσο το ταξίδι στον κάμπο,

τον πλατύκαμπο της αγάπης χαρούμενο κι πλιόχαρο και πάμε.

Κι όπου μας πάει, όσο μας πάει και πάμε κι όπου μας βγάλει.

Μαζί σου ανθίζουν αμυγδαλιές κι η ελπίδα τραγουδάει.

Τό ταξίδι είναι όμορφο, φτάνει που είναι

μαζί σου, μαζί σου, μαζί σου.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα καλέ φίλε με τις όμορφες αναμνήσεις και τα ποιήματά σου.

Οπως το σημερινό, που πολύ το χάρηκα επειδή ότι θυμάται ο καθένας

χαίρεται και ποιός δεν θυμάται τις «περασμένες του αγάπες», όπως λέει ο τραγουδιστής και πώς να ζήσει ο άνθρωπος χωρίς αγάπη; Καμαρώνω τα ζευγάρια κάποιας πλικίας όταν περπατούν ακόμη πιασμένοι χεράκι - χεράκι, ή με το πιο παραδοσιακό «αγκαζέ»! Ομως όταν βλέπω κάποιον πλικιωμένο να περπατά με νεαρή ύπαρξη δεν ξέρω αν πρέπει να λυπηθώ αυτόν ή την νεαρή πρόσφυγα που θυσιάστηκε για να βοηθήσει την πάμφτωχη οικογένειά της σε τόπους μακρινούς. Άλλα δεν βαρύεσσι Γρηγόρη, ας χαρούν και οι πλικιωμένοι, έστω με την ψευδαίσθηση πως τους αγάπησε πολύ απόγνωση.

Οι εποχές αλλάζουν αγαπητέ Γρηγόρη, αλλάζουν οι συνθήκες ζωής, αλλάζουμε κι εμείς, αλλά κάτι μάς μένει από όλες αυτές τις αλλαγές και είναι οι θύμημας οι καλές και οι κακές. Δεν είμαι σίγουρος αν ήταν καλύτερα εκείνα τα χρόνια, ή αν μάς φαίνονται καλύτερα επειδή τότε είμασταν νέοι, υγείες, ωραίοι και με οράματα.

Πάντως, μέχρι τώρα καλά τα πάμε φίλε μου με αυτή τη στήλη που είναι πολύ δημοφιλής, αφού ακόμη και την περασμένη Κυριακή στην παρουσίαση του ντοκιμαντέρ του φίλου μας, Γιώργου Μεσσαρή, «Λουλούδια του Πελάγους» άκουσα πολλά εγκώμια για τη σελίδα αυτή από συμπάροικους, αλλά και για τον «Κόσμο των Ηλικιωμένων» γενικότερα.

Εκείνο που θα ήθελα από τους φίλους αναγνώστες μας είναι να μάς στείλουν φωτογραφίες της εποχής εκείνης, από τα γλέντια τους, τις εκδρομές τους, τους γάμους και βαπτίσεις με την εγγύηση μου πως θα τους τις επιστρέψω αμέσως. Ν' αρχίσουμε ένα φωτογραφικό αρχείο μιας ιστορικής εποχής όταν οι New Australians, που ήταν προμήτερο από άλλους ρατσιστικούς χαρακτηρισμούς, βάλαμε τα θεμέλια για τη σύγχρονη παροικία με τα μεγάλα έργα της που θα παραλάβουν η τρίτη και τέταρτη γενιά μας με την ελπίδα πως θα τα συντηρήσουν και θ' αυξήσουν.

Στην Ελίζαμπεθ Στριτ άρχιζε το «ελληνικό τετράγωνο», όπως το λέγαμε, με σύνορα τη Liverpool Street, την Castlereagh Street και την Park Street όπου επίσης υπήρχαν ελληνικές επιχειρήσεις.

Οσον αφορά στους ανθρώπους που άφοραν το στήγμα τους στην Ελίζαμπεθ Στριτ, εγώ «πήγαινα πολύ» τον μπάρμπα Φακή, όπως θά 'λεγε ο Χριστόδουλος, γιατί σαν νεαρό τότε με συμβούλευε με την πείρα μιας κοομ-

πολίτικης ζωής με ατέλειωτες εμπειρίες. Ήμουν διευθυντής τότε στο BHMA όπου αρθρογραφούσε ο Φακής σε προχωρημένη πλικία και μια μέρα τον ρώτησα αν ήταν μετανιωμένος που δεν είχε αποταμιεύσει χρήματα για τα γεράματά του:

«Οταν ήμουν δεκαοχτώ χρονών ο πατέρας μου είχε μεγάλο φαρμακείο στην Πάτρα, αλλά ένα βράδι δεν κοιμήθηκε επειδή έπρεπε να πάρω απόφαση τί θέλω από τη ζωή, χρήματα ή αναμνήσεις; Διάλεξα τις αναμνήσεις, μού απάντησε και πραγματικά είχε αναμνήσεις για... δέκα δικές μου ζωές, όμως εγώ συνέχισα τις ερωτήσεις μου:

«Αν εγώ μπάρμπα Φακή είχα τη δύναμη να σε στείλω πίσω στο παρελθόν με τη σημερινή πείρα σου, θα άλλαξες την απόφασή σου;»

«Οχι, βέβαια, οι αναμνήσεις μου δεν αγοράζονται με κανένα ποσό», μού είχε πει και ύστερα από 40 χρόνια συμφωνώ μαζί του. Οι αναμνήσεις είναι ένας θησαυρός και όσο πιο πολλές έχεις, τόσο πιο πλούσιος είσαι, αλλά και όταν έχεις αποκτήσει περιουσία.

Ο Σαλαπάτας ήταν το στέκι των εφημεριδοφάγων μεταναστών τής γενιάς του '50, '60 και '70 που διψούσαν να διαβάσουν ειδήσεις από την πατρίδα, μα προπαντός τις αθλητικές για την αγαπημένη τους ομάδα και κάθε Τρίτη που έφταναν αεροπορικώς οι αθηναϊκές εφημερίδες περίμενε μεγάλη ουρά συμπαροίκων για να τις αγοράσει. Ο Δημήτρης Σαλαπάτας ήταν και το... πρακτορείο ειδήσεων για τις παροικιακές εφημερίδες που αγόραζαν όλες τις αθηναϊκές εφημερίδες και σαν μοδίστρες έκοβαν τα κείμενά τους που κολλούσαν στις δικές τους σελίδες.

Ενας άλλος γνωστός στην Ελίζαμπεθ Στριτ που αναφέρεις ήταν ο δημοφιλής τσιριγώτης κύριος «είναι όλα κανονισμένα», Μάλλος, που έγραψε τη δική του ιστορία, όχι μόνο σαν ταξιδιωτικός πράκτορας, αλλά και σαν παράγοντας στον «Πανελλήνιο» και στην Ελληνική Λέσχη.

Κοντά στα φαγάδικα τής Ελίζαμπεθ Στριτ υπήρχε και ένα ελληνικό ζαχαροπλαστείο αν θυμάμαι καλά με μπακλαβάδες, καταϊφια και κουλουράκια στη βιτρίνα του, αλλά το «Μινέρβη» και το «Νέα Ελλάς», ήταν μαγνήτης για το μεσημεριανό μας φαγητό με ελληνική γεύση, μα το πιο σημαντικό, αν δεν κάνω λάθος είναι πως στο BHMA πρωτογνωριστήκαμε και είχαμε αρχίσει μια παρόμοια στήλη όπως τη σημερινή, αλλά δεν κράπτηκε πολύ επειδή αποχώρησα από αυτή την εφημερίδα.